

Adél (12) levele

Vasárnap fáj a torkom, de holnapra muszáj meggyógyulnom, extra szuper hét lesz! Ügyeletes leszek a barátnőmmel, anya tuti, hogy hoz be sok palacsintát, buli lesz. Délután mozi az osztállyal, pénteken osztálykirándulás BÉCSBEN!! Össze kell szednem magam. Így indult a hetem, de most hétfő van, már tudjátok, azóta az ügyeleten várakozunk, csomókat találtak a nyakamon. Nálatok most irodalomóra van, előveszem a tankönyvet. Máris hiányzik minden és mindenki. Még te is Vanessa, pedig mindig a számba dobálsz a hajad, ahogy beszélsz.

A diagnózis: Morbus Hodgkin-lymphoma, kevert sejtes altípus III/A stádium.
Én vagyok a 280. ebben az évben. Már nem mehetek haza.

Egyszer, az egyik műtét alatt azt álmodtam, hogy az iskolapadban ülök. Hallom a zivajt a szünetben, te is ott voltál Zsuzsi, a táskádból folyt ki a tankönyv. Intettél felém én meg nevettem. Rossz volt felébredni. Reszketek, fázom.

Már látom előre, szeretnék majd hason aludni, de persze a kanül miatt ez még jó ideig nem lesz lehetséges. Fáj a hátam. A szteroidokat a legnehezebb lenyelni. Kitaláltuk, hogy vékony csokimázba mártjuk. Meghűl, és így simán be lehet venni. Indul a kemoterápia második szakasza.

Tudjátok, ha majd végleg otthon leszek és iskolába járhatok, színötös leszek mindenből, és nekem udvarol a sulis legjobb sráca, úgy érzem, akkor sem leszek már soha felhőtlenül boldog. Mert az osztályon vannak szomorú szemű gyerekek, akiknek a szülei csak annyit hallhatnak az orvosoktól: - Mindent megteszünk a gyermekért.

De küzdök, majd egy kőkemény időszak után gyógyulnak nyilvánítanak és visszamehetek hozzátok. Nem kell többet jönni a kórházba. Január elején kezdem a tanévet a barátnőimmal. Brutál le vagyok maradva matekból és termiből. De tavaszra behozom!

Vica (13) levele

Tegnap szóltak, jövő héten szereplőválogatás, azóta csak ez jár a fejemben. Már csak 2 perc és vége az órának, ketten három oldalról böködnek, hogy mit fészkelődök, bírjak már magammal. Mondom nekik, egy fát is eljátszom, csak válogassanak be. Nevetünk, de ideges vagyok, hát mégiscsak egy musicalről van szó, álmodarab!

Összeszedjük a bandát, irány a játszótér, ugratnak, hogy azért majd gondoljak rájuk pár ingyen jeggyel majd ott Hollywoodban, én meg hálás vagyok, hogy elterelik a figyelmem - nehogy túlpörögjem, mint a múltkor. Aztán jön a gyomorgörcs.

Jaj ne.

De hát biztos csak az izgalomtól, az nem lehet, hogy már megint baj van, a múlt héten nyomtuk le. Pár nap és amúgy is kontroll, már így is tök szívás, hogy ki kell hagynom az énekkart miatta. Anya este hívja a dokit, már a hányingerem sem múlik. Előbbre hozták a kontrollt, holnap már megyünk is. Oké, tudjuk le gyorsan - pár kérdés, ellenőrző vizsgálat, ultrahang, labor, ez már rutin. Anya még mond valamit arról, hogy aggódik, miért van baj ilyen hamar, hiszen gyógyszert szedek - de én ezt már meg se hallom, csak azon jár az eszem, de jó, Pest, lehet még elmegyünk az egyik nagy színházhoz is, sárgulni fog a banda az irigységtől!

Most szombat van, 10 óra, ma van a szereplőválogató. Bori az előbb írt, hogy mindjárt ő következik - én meg bámulom itthon a fizika könyvet. Egy pillanatra elmosolyodom, legalább nem tesi - annál nincs rosszabb. Még a fájdalom sem, azt legalább eltünteteti a fájdalomcsillapító. Egy madarat rajzolok a lap sarkára és közben a barátok üzeneteit olvasom, "mennyi leckét küldjek még?", "meddig leszel távol?".

Mostanra tudjátok mindannyian, nekem ez volt a múlt hetem. Hiányoztok. De ti ismertek, már nem félek, mint amikor először diagnosztizálták, hogy Crohn beteg vagyok. Csak utálom, hogy néha a legrosszabbkor jön. Kihívás, mondom magamnak, ne érdekeljen, ahogy mondjátok nekem mindig ti is - csak azért is színész lesz belőlem, a Padlásban fogok játszani a legnagyobb pesti színházban!

Rozi (15) levele

Már megint a coopert futják, ilyenkor fél perc alatt kiderül a tesi öltözőben, mennyire választékos tud lenni a szókincs, ha a futást kell jelzőkkel körülírni - hát, többnyire nem pozitív, na. Mosolyogva hallgatom, kimegyek az előtérbe, én úgysem öltözöm át - már jó ideje nem járhatok tesire. Nem bánom annyira, elűtöm én az időt, csak a tánc hiányzik néha. Arra gondolok, a héten úgyis mehetek ijászkodni, az nem veszélyes, a kevés sportok egyike, ami még jót is tesz.

Különben is, legalább itt lehetek veletek, nagyon nehéz az otthontanulás. Ebben az évben még csak alig 60 órát hiányoztam - mázli. Becsengetnek, de Tomi, te odajössz még, láttad, hogy húzom a lábam, kérés nélkül elveszed a táskám, hogy felvigyed nekem az emeletre, aztán már el is robogsz, nehogy pár plusz kör futás legyen a vége a késésnek. Elég furcsa nekem, hogy nem vagyok teher. "Olyan, mintha egy öregasszonnyal beszélgetnék" - mondták az előző iskolámban, mert máshogy mozogtam. Olyan is volt, hogy üzenetben valaki azt írta "te kitörött lábú, ennek az osztálynak nem kell egy ilyen". Szerencsére ti, az új osztályom, elfogadóbbak vagytok velem.

"Egészségedre!" - mondta nevetve a tanár még reggel az ofőin, mikor megemlítem, hogy én szomatopedagógus szeretnék lenni. Arról kellett beszélünk, ki milyen pályát választana. Állatorvos, ügyvéd, író...hangoztak el sorra a válaszok, én meg közben egyenként húzom ki a fejemben, mi nem lehet belőlem emiatt a hülye kézremegés miatt.

Mert hogy elég nagy hülyeség ez a gerincferdülés és a neuropátia.

Nem is a betegség, az már nekünk a családdal olyan, mint egy megfázás, anya például, mint egy profi, már ösztönösen tudja, mit kell tenni. Terápiás infúzió, laborvizsgálat, negyedévente pulmonológiai vizsgálat, TBC szűrés, kardiológia - fel se sorolom mennyi minden, hozzászoktam már, szinte már untat. De kibírom, csak ez a kézremegés ne lenne. Ez elvette tőlem a művészeti iskolát, azt, hogy fodrász vagy gerincsebész legyek. Igazságtalan ennyi mindenről lemondani ebben a korban.

De jó lesz ez még valamire - majd azzá teszem, segíteni fogok az olyan gyerekeknek, mint én, és ezt nektek is köszönhetem, akik befogadtatok.

Zéti (12) levele

Már vagy negyedjére szedem szét a tollat és rakom újra össze, miközben ezt írom nektek. Itt nem nagyon van mit szerelni, pedig próbáltam ide is egy olyan műszaki fiókot csinálni, mint amilyen otthon van nekem, de mondjuk úgy, voltak fenntartásai az ápolónéniknek.

Három levélben is kérdeztétek, hogy vagyok, hiányzok - bocs, hogy csak most, de végre tudok írni. (Amúgy tök köszí a leckét Boldi, az unalmasat nem muszáj ám mindig küldeni hehe.) Nem tudom, mikor megyek, de már jobban vagyok. Most már csak ez bizonytalan, nem minden más, mint mikor kiderült, hogy leukémiás vagyok. Egy fogfájással kezdődött, aztán 6 hónap kórház lett belőle, vérvétel, lumbálás, mindenhol infúziók, ultrahang, fenntartó kezelés, meg a hülye kemó.

Már nincs kóros fáradtság - a pszichológust is azzal nyaggatom, nincs ilyesmikre időm, új iskola, a költözés és még össze kell raknom végre a számítógépet apával. (Lehet nem akkor kellene bedobni, hogy esélyes, a dokik miatt mégsem informatikus leszek, mint ő, hanem orvos.) Már megvan minden alkatrész, legközelebb már onnan írok!

Hiányzik ám a nyüzsi, pedig volt itt az osztályon minden az elmúlt öt hónapban, bohócok, zenészek, meg oltári nagy társasjáték partik - jut eszembe, Vivi nénitől azóta azt hallgatom, hogy megvert Dámában, majd búcsúképp kikap tőlem, ez a terv - de azért titeket ez nem pótol.

Na megyek is, jöttek nekünk zenélni, láttam az egyiknél van gitár, megpróbálom megkérni mutasson pár hangot, hadd villogjak apunak majd otthon, hogy már együtt is tudunk játszani.